

TOIMITTANUT JANNE AHJOPALO

IMMU

NOUSUT, LASKUT JA SUDENKUOPAT

BAZAR

Ensimmäinen painos

© Mika Ilmén ja Bazar Kustannus 2025

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-797-6

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

SISÄLLYS

Alkusanat.....	7
Toimittajalta	9
Vitunmoinen syke	11
Kouluja lukitaan katujengiläisiltä.....	19
”Älä sinä Mika koskaan mene viinakauppaan”	27
Valitse porukkasi	31
Luo media-arvo	35
Nöyryys ja aitous	43
Menesty erottumalla	47
Neiti kiljui sopimuksesta	51
Reissaaminen rentouttaa	59
Hiljaiset miehet nappaavat suurimmat kalat	65
Veljestä vihamieheksi.....	71
Poikatyttö voitti	77
Kurdistanissa viiden tähden hotellissa	85
Pidä kaalisi kasassa.....	91
Frendit rottailevat	99

Laiskat ja ahneet	103
Sanojen takana	107
Perunajauhoa huumepussissa	111
Varoitus Ruotsista	117
Silminnäkijänä Puotilassa	131
Mäkkärimurhaaja kaduillamme	133
Peruspäivä prätkäkerhossa	139
Sähkösorvista asetehtaaksi	147
Teroitetulla hammasharjalla naamaan.....	153
Narsismi taudinkuvana.....	155
Selvää elämää	159
Valaat suojeluun kokaiinipussi taskussa.....	163
Suomalaisen huumekaupan tyhjätaskut.....	169
Stoppi sodalle	175
Elämä on luopumista	179
Konnäväkivalta ei kaduta	185
Vapauteen treenikamat jätesäkissä.....	195
Viimeinen ateria	199
Vanhemmuudesta sananen	203

ALKUSANAT

On välitilinpäätöksen aika. Mä kerron tässä kirjassa, kuinka olen noussut syvästä vitutuksesta hyvään elämään. Olen kiitollinen kakustani. Sain törkeästä huumaus-ainerikoksesta kymmenen vuoden vankeustuomion, josta ensikertalaisena istuin viisi vuotta. Konnatausta ja saatanallinen sekoilu toimii pohjana nykyiselle minälleni. Kun tietää sudenkuopat, on helpompaa valistaa.

Erityisesti ajatuksissani ovat olleet nuoret suomalaismiehet. Heidän elämänsä ja tulevaisuutensa. Kerron mietitani luksuksesta, huumeista, esikuvista ja roadman-kulttuurista. Puhun narsismista. Entä kuinka luoda toimiva media-arvo kaatumatta tyypillisiin mokiin? Mä kerron.

Neuvon, kuinka tunnistat ja väistät vittumaiset tyytit. Veljestä voi vaivihkaa tulla vihamies.

Monikulttuurinen väestö on Suomelle rikkaus, mutta reunaehtonsa kaikelle. Kansainvälisiä osaajia tarvitaan, mutta Ruotsin tielle ei pidä lähteä.

Mun ei tarvitse näytellä mitään 54-vuotiaana entisenä konnana. Kannatti valita kaita tie. Voin paremmin kuin koskaan. Kirjassa kerron miksi ja millä keinoin. Paskainen nauru kannattaa, kun käy köpelösti, tai kun luulit, että niin kävi.

Mika ”Immu” Ilmén, Helsingissä syyskuussa 2025

TOIMITTAJALTA

Tähän kirjaan olen etsinyt kiinnostavaa faktaa yhteistyössä Immun kanssa. Olen toimittajana ollut yhteydessä esimerkiksi poliisiin, oikeuslaitokseen, tutkijoihin ja päihdehuollon toimijoihin. Olen lukenut tilastoja, raportteja ja lehtien arkistojuttuja. Osan tiedoista olen etsinyt kansainvälisistä lähteistä, jotta kirja olisi mahdollisimman informatiivinen.

Viimeisen katu-uskottavuuden tekstille on antanut tietenkin Immu itse mehevine tarinoineen ja osuvine vinkkeineen lukijoille. Kukapa ei haluaisi tietää, milaista jälkeä laiskat ja ahneet aiheuttavat työelämässä. Kiitos Immulle antoisasta retkestä konnuuksien jälkeiseen maailmaan. Itselleni, kolmen pojan isänä, Immun kokemukset ovat antaneet ajattelemisen aihetta miehenä olemisesta sekä onnistumisten ja vastoinkäymisten vastaanottamisesta – sehän ei ole varsinkaan suomalaiselle helppoa. Immu todistaa, että kaikesta voi selviytyä eikä koskaan ole liian myöhäistä aloittaa puhtaalta

pöydältä. Toivon, että Immun fundeeraukset antavat
kipinää menestykseen juuri sinulle. Olipa menestys
pieniä tai suurta.

Janne Ahjopalo

VITUNMOINEN SYKE

Mua uhkaillaan kaiken aikaa ihan saatanasti. Murha. info on täynnä juttuja että ”tapetaan se”. Mulle tulee ihme profiileista viestejä tyyliin: ”Etkö sä vois jo kuolla.” Ne on aika pliisuja juttuja. Osalle voin jopa nauraa. Mutta silloin en naura, kun poliisi ilmoittaa, että mun henkeen ja terveyteen kohdistuu vakava uhka. Jos nauraisit, olisit typerä. Ei poliisi sulle soittale, että hei meillä on tällainen aprillipila. Että katsotaan tuleeko sulle vetelät lahkeeseen. Poliisilla on näissä tilanteissa esimerkiksi viimeisen tunnin sisällä saatua tiedustelutietoa siitä, millainen uhka mua kohtaan on sillä hetkellä päällä. Olen saanut puolenkymmentä tällaista varoitussoittoa poliisilta.

Poliisi kertoo uhasta välittömästi, jotta ehtisin varautua. Silloin on kiire. Käyn ison kiven alla katsomassa, olisiko siellä mitään, millä puolustautua. Pitää olla kättä pidempää messissä. Perhe lähetetään toiselle puolelle Suomea, jotta eivät ole tulilinjalla. Mietitään tarkasti, missä ollaan ja liikutaan. Suomessa on muutama konna,

joihin on syytä suhtautua vakavasti. Juuri kyseiset konnat sattuiivat olemaan rikollisaikaan mun vaarallisimpia vastapelureita. Tyhmänrohkea ei kannata olla. Syötiksi ei pidä jäädä. Kyllä ne poliisin varoitussoitot vittu vain sykettä nostavat, pakko myöntää.

Rosvot närkästyvät, kun en puhu niistä videoillani ruusuisesti. Tulee vinkumista. Pitäisi vain puhua, miten makee ja kova jätkä on kyseessä. Että miten paljon rahaa sillä on. Kun mä annan toisenlaista kuvaa rikollispiireissä liikkuvista henkilöistä, totta kai tulee itkua. Rosvot pääsääntöisesti ovat aika narsistisia. Entisen elämän frendit ovat olleet kateellisia, kun pärjään. Siitä kumpuaa viha ja katkeruus. Ne rypevät maailmassaan. Rosvot eivät pienestä kuplastaan näe, kuinka tyhmää ja kannattamatonta hommaa se on.

Mun naaman eteen tullaan yllättävän harvoin lässyttämään. Tästä on esimerkkinä videointi, joka tehtiin YouTubeen Hells Angels Nomad Chapterin edessä. Kyseessä on kuitenkin Helsingin kovin kioski. He eivät uskaltaneet tehdä mitään, vaan suputtivat kännyköihinsä. Ainoastaan pari jätkää tuli siihen viereen, kun tunnistivat minut jo kaukaa. Kukaan ei tullut sanomaan edes böö. Enhän mä nyt siinä Pälkäneentiellä mitään talitintin pesimistä ollut kuvaamassa vaan juuri heitä. Hävetkää rosvot. Kyllä nyt sen verran pitäisi pystyä, että omalta kotikadulta ajetaan helvettiin.

Viranomaisen mulle ilmoittamista henkeen ja terveyteen kohdistuvista vakavista uhkailuista huolimatta duunaan tietenkin kaikenlaista. En mä anna uhkailujen millään tavalla mun tahtia hidastaa. On tärkeämpääkin tekemistä kuin panikointi: kirjoja, podcastia, televisiota, YouTubea ja muuta somea. Mun ja Kalevi ”Kale” Puontin *Rötöskatsausta* on kuunneltu pari miljoonaa kertaa – se on kohtuullisen hyvin menestynyt podcast tai keskusteluohjelma, miten sen nyt haluaa sanoa. Kale on eläkkeelle jäänyt poliisi. Kun keskustelut pakataan äänikirjamuotoon ja kaikki kuuntelu on maksullista, on se hyvä ansaintakeino. Aika ajoin mä olen säälinyt Kalea. Kale on fiksu jätkä: diplomaatti, joka tulee kaikkien kanssa toimeen. On varmaan ihan viisasta olla kaikkien kaveri. Mutta se miksi mä säälin Kalea, on hänelle siunaantunut aisapari eli meikäläinen. Auon turpaani, provosoin ja vittuilen. Tilanteen on pakko olla Kalelle sellainen, että pulssi välillä nousee. Toisaalta hän on fiksu kundi ja osaa varmasti irtisanoutua mun sanomisistani.

Kale on bisnesmies, joka ymmärtää miksi meitä kuunnellaan niin paljon, ja tuntuuhan se hänenkin tili-pussissaan. Kale pesi mut tuloillaan viime vuonna. Helvetin tyylikäs jätkä. Toivoisinkin, että jokin muotilehti ikuistaisi Kalen ja kertoisi, millainen tyyppi Kale on. Hän on varmasti Suomen parhaiten pukeutuva entinen poliisi. Tämä on muuten yleistä tyypeille, jotka tulevat

jostain vitun Juupajoelta, jossa asuu kolme ihmistä ja jossa hengailaan huoltoasemalla puhumassa kolme viikkoa Peran ostamasta nahkatakista. Landelta tulleet jätkät pukeutuvat monesti paremmin kuin me stadilaiset. Tähän pätee sanonta ”rumat vaatteilla koreilee”.

Teen Krimisarkistoa Kenneth ”Kentsu” Erikssonin kanssa YouTubeen ja keskusteluohjelmana äänikirjapalveluihin. Samalla Krimisarkisto-teemalla tehdään lisäksi kirjoja. Ensimmäinen tuli muuten nyt kesällä ulos ja toisesta tulee päivitetty versio jengikirjasta. Lisäksi meillä on kaksi tv-sarjaa: Immun ilmestyskirja ja Kämmentyjen keikkojen toinen tuotantokausi.

Juha Vuorisen kanssa mulla on podcast-tuotanto Karkeakirjallisuuden kuulapää, joten ei tarvitse olla järjen jättiläinen ymmärtääkseen mukana olevan huumoria. Mulla itselläni alkaa täysin oma podcast-sarja, jossa esikuvana on yhdysvaltalainen koomikko ja urheiluselostaja Joe Rogan. Sitä tehdään pro-meiningillä – mulla on siinä sama tuottaja kuin tv-sarjassa Kämmentyt keikat. Tuottajana sekä podcast-sarjassa että tv-sarjassa on Sanna-Sisko Tohka. Sen mä olen huomannut, että mediassa tarvitaan vihaa, koska viha pitää myllyn pyörimässä. Silloin pestään ja lingotaan. Mä tietyllä tavalla ruokin osaa yleisöstä: ärsytän prätkäjengejä ja järjestäytyneen rikollisuuden tyyppejä. Haluan, että ne huutaisivat mahdollisimman paljon Murha.infossa,

että ”tapetaan Immu”. Näin toimien olen kiinnostava persoona. Silloin katsojaluvut ovat isot ja kaikki näkyy mun lompakossa. Fiksuinta näille mun vihaajille olisi ignorata mut aivan täysin, mutta ne ovat liian tyhmiä, että älyäisivät olla hiljaa. Vittuilu on mulle kannattavaa toimintaa.

Tänä vuonna tulee myös ulos mun ja Christian ”Rölly” Rönbackan yhteinen *Jabi*-kirja. Se katsotaan dekkariksi tai romaaniksi. Lähtökohta on hyvä, koska mä olen vuoden myydyin tietokirjailija ja Rölly myydyin dekkarikirjailija. Rölly on mestari kirjoittamaan tarinaa, joten kiva olla matkassa mukana. Dekkaristina olen vielä alkeiskurssilainen. Mä toivon, että kirjaan tulee semmoinen omanlaisensa leima. Että on mun käyttämää termistöä ja mulle merkityksellisiä paikkoja. Röllyn kanssa tehtävään kirjaan tulee mukaan vahvasti mun somemaaailma: mulla on seuraajia eri tileillä about 350 000. Se on iso määrä Suomessa. Kirjan kanssa päästään hyvään tulokseen. Bazar Kustannukselta on rohkea kokeilu, että *Jabista* tulee kaksi äänikirjaversiota: toisen version lukee Röllyn vakiolukija ja toisen luen mä. Luotan siihen, että mun vakiintunut kuulijakunta haluaa kuulla kirjat mun lukemana. Haluan testata omia siipiäni, kantavatko ne. Dekkari kuitenkin luetaan eri tyylillä kuin elämäkertakirjat. Olisihan se vitun ihana pestä Röllyn vakiolukija. Olisi vitun

kova juttu jättää hopealle sellainen tyyppi, joka on täysi pro hommassaan.

YouTube-kanava Immu on mun parhaiten tavoittava juttu. Lähentelee 30 miljoonaa katsojaa tämän kirjan ilmestymisen aikaan. Kanavaa katsotaan about 1,3 miljoonaa kertaa kuukaudessa. Ihmiset todella ovat löytäneet mut tubesta, mikä tietysti tarkoittaa myyntiä. Mä puhun aika huonosti kiinaa, joten uskon seuraajieni olevan ihan täältä Härmästä.

Joo, en mä tietenkään tubea yksin tee. Korvaamaton apu on Kentsu. Meidän tarina on omalla tavallaan koskettava.

Kentsu on menettänyt poikansa. Tuo urheilullinen poika kuoli yllättäen sydänlihastulehdukseen. Kentsu katkeroitui ja hautautui työhönsä. Teki 24/7 töitä. Yritti kai hoitaa suruaan.

Nyt jo eläkkeellä oleva Kentsu oli liki 40-vuotisen uransa ajan tehokas poliisi – laitteli meitä vankilaan vasemmalta ja oikealta. Kun olin moottoripyöräkerhoaikoina Cannonballin asekersantti, yllytin omiani monta kertaa Kentsun tappamiseen. Toista kautta tiedän, että Kentsun silmien puhkomisesta olisi maksettu 15 000 euroa. Mutta Kentsun pistämisestä kylmäksi olisi pitänyt lusia täydet 20 suvea. Ymmärrettävästi ei niitä tekijöitä jonoksi asti ollut. Enemmän se jäi fantasian tasolle. Kentsu jahtasi mua yötä päivää. Olen

todella tuntenut hänen pahanhajuisen hengityksensä olkapäälläni.

Nyt on päästy siihen, että Kentsu oli mun ja toisen entisen poliisin Kalen vieraana podcastissa Rosvo ja poliisi, jota tehtiin Bauer Medialle. Olin siinä vaiheessa tutkinut sen verran mediaa ja tajunnut, että kun tekee pelkän audiopodcastin, tavoittaa huomattavasti vähemmän yleisöä kuin YouTubessa. Eikä se tubettaminenkaan mitään rakettitiedettä ole. Tarvitsee loppujen lopuksi vain yhden kameran. Tämän eepin tuumailuni jälkeen otin innoissani yhteyttä Kentsuun. Kysyin lähtisikö hän tubettamaan mun kanssa.

Arvaapa mitä Kentsu kysyi multa? Se kysyi: ”Mikä vitun YouTube”.

Että näillä pohjilla yritettiin lähteä liikkeelle. Jouduin sönköttämään Kentsulle, että olen tutkiskellut asioita ennakkoon. Annoin ymmärtää olevani täysi media-alan guru, kun olin asioita selvitellyt ja funtsinut. Perustelin, että nimenomaan tubettamalla saataisiin hyviä tuloksia. Ihme kyllä sain vakuutettua Kentsun. Se lähti messiin. Hommasta tuli hitonmoinen suksee. Tube siivitti meidät hirveään nousuun. Mielelläni teen Kentsun kanssa duunia, koska hän on vanhan liiton äijä. Tekee kotiläksynsä ja valmistautuu podcasteihin huolellisesti. Soittaa kontakteilleen aivan kuin tekisi rikostutkintaa.

Tätä eivät ehkä siviilimaailman ihmiset tiedä, mutta mun kokemusteni mukaan media-ala muistuttaa konniahmioia. Tiedän tämän, kun peilaan rikollista taustaani. Media on rottailua, selkään puukottamista ja suhteilla pelaamista. Kampitetaan muita minkä ehditään, kuten konnat tekevät. Kaikkea mahdollista paskaa. Mutta Kentsu ei moiseen syyllisty. Luottamus siihen on mulla sata pinnaa. Itse asiassa Kentsu on todennut, että se luottaa muhun enemmän kuin moneen poliisiin.

Kentsu pääsee mun kanssa tekemään eläkkeen päälle ihan kunnon liksaa. Se on mun mielestä aivan helvetin upea juttu. Porsaille kunnon keskisormen näyttö. Mun elämäkokemuksella voin todeta, että porsaat ovat todella kateellista porukkaa. Kukaan ei saisi tienata mitään. Heidän arvomaailmansa on vähän samanlainen kuin kommunisteilla. Olisi hyvä asua kaupungin vuokra-asunnossa ja autonä on sähkö-Škoda. Ehkä se sähkökin on liikaa – pitää olla pieni bensakone. Lisäksi ollaan aina norkoilemassa poliisikillalta kalakeittolounasta, mutta sitäkään ei saa hakea lisää. Tai jos joku hakee, sitä katsotaan naama vääränä, että ”onpa ahne kyttä”.

KOULUJA LUKITAAN KATUJENGILÄISILTÄ

Teen kouluvierailuja, mikä on mahtava juttu. Hyvin nuoret ihmiset seuraavat mua sosiaalisessa mediassa. Vierailen kouluissa nimenomaan oppilaiden tahdosta. Tämän vuoksi olen siivonnut omaa tekemistäni. Ennen vanhaan esimerkiksi lauoin somessa oikeastaan mitä tahansa, mutta en enää. Olen osalle nuorista esikuva, joten pakko skarpata.

Totta kai kouluvierailut on pois mun muusta tekemisestä, ja mun on pakko hinnoitella vierailut sen mukaan. Usein homma on järjestelty niin, että esimerkiksi lastenkodit yhdistävät monta yksikköään juhlasaliin tai seurakuntataloon, jotta hyöty olisi kaikille mahdollisimman suuri. Näin on hyvä siksikin, että en ehdi juosta kouluvierailuilla koko ajan.

Kouluvierailuilla tulee eteen tosi vaikeita keissejä. Jos yleisö on lastenkodeista, lapsella saattaa olla seitsemän laitosta takana. Jos lasta on kusetanut kymmenen

aikuista, ei se luota enää kehenkään. Mä näen vierailulla myös karuja kohtaloita. Yleensä silloin puheeseen pitää kehittää omalla tavallaan pelottelevia elementtejä. Mun pitää pelotellen sanoa: ”Älä nyt helveti lähde tuohon hommaan.” En mä ainakaan keksi parempaa keinoa. Ehkä muut keksii. Ne nuoret ovat jo valmiiksi rikki.

Yksi mieleenpainuva vierailu oli pohjoishelsinkiläisessä yläkoulussa. Helsinki on iso kaupunki: kyllä vain Pohjois-Helsingissä on vitun paljon erilaisempaa kuin Eirassa. Pohjois-Helsingissä lapset haahuilevat pitkin käytäviä silmät viiruina. Näen heti, kuinka ovat käyneet kesken koulupäivän vetämässä hatsit alakerrassa. Opettajat ovat voimattomia, kun lapsia ei huvita mikään, eivätkä ne pysy luokissa sisällä. Koulut ovat lukittuja, jotta katujengiläiset eivät tulisi perimään velkojaan. Käytännössä siis uhkailemaan ja kiristämään oppilaita.

Kerran kun pidin puhetta auditoriossa, nuori tyttö sujautti lapun mun käteen. Lappuun oli kirjoitettu: ”Lue sun mailis.” Kävin lukemassa sähköpostin. Kimma kertoi siinä olevansa 15-vuotias ja että on taistellut kundikaverinsa kanssa päihdeongelmaa vastaan viisi vuotta. Välillä huonoja ja välillä parempia hetkiä. Hän on siis kundikaverinsa kanssa huiskanut kamaa turpaansa kymmenvuotiaasta asti. Surullista.

Samaisessa koulussa oli liikuntasalin rullakossa nyrkkeilyhanskat. No mä sain idean pitää yhdelle pojalle

pariharjoittelun tyyppistä treeniä. Pidin suojausta ja sain, että saat lyödä niin paljon kuin lähtee. Kundi löi mua elämänsä kyllyydestä saatana raivona. Oli innoissaan. Illalla sain Instagramin kautta viestin, että ”treenasit mun pojan kanssa ja sillä oli suurempi merkitys hänelle kuin uskotkaan”. Viestissä kerrottiin, että pojalla ei ole isää ja että viestin kirjoittajalla itsellään on parantumaton syöpä. Viestissä luki, että sen kirjoittaja kuolee parin vuoden sisällä ja poika jää yksin. Oli kiittelyä aikuisen miehen roolimallista pojalle. Voi vittu, kun elämä on välillä raaka. Ei tuollaisia viestejä pysty lukemaan itkemättä.

Peruskoulun lisäksi myös eräs itähelsinkiläinen ammattikoulu oli lukittu katujengien vuoksi. Oppilaitoksessa oli valtavasti etnisiä nuoria. Oli kurjaa huomata, miten lähtökulttuuri estää ihmisen työllistymisen. Joutuvat hakemaan koulupaikkoja siksi, että saisivat erilaisia Kela-tukia, kuten asumistukea. No sitten sä opiskelet esimerkiksi kokiksi, mutta sun kulttuuri kieltää sua pukeutumasta kokin vaatteisiin. Eikä sekään ole ihan oikein, että opiskelisit keittiöammattia omissa perinnevaatteissa. Sitten koulussa väännetään ja käännetään, että millä ilveellä homman saisi toimimaan sensitiivisesti. Lopputuloksena on, että koulut jäävät kesken, kun perinnevaatteiden pitämisestä ei anneta periksi.

Toinen ulkomaalaistaustaisten nuorten pullonkaula on suomen kieli. Sitä ei osata. On aika mahdoton

työllistyä palveluammateissa, jos ei osaa meidän kieltä. Suomen kieli on muutenkin häviämässä. Olen törmännyt tähän poikani jalkapalloharrastuksen parissa. Siellä pellavapäiset kermaperselapset puhuvat kuin maahanmuuttaja. On vissiin coolia. Myöhemmin sitten aikuiseina, kun he yrittävät päästä tuosta murteestaan eroon, ei se onnistukaan, koska puhetapa on pinttynyt.

Olen mussuttanut useissa yhteyksissä, kuinka satujutuilla huumetuomioni langetettiin. Kouluvierailuilla kerron nuorille, kuinka mulle kävi. Olen selostanut, kuinka huumetuomioita väsätään ja ne voivat tulla yllätyksenä. Nuori voi nimittäin luulla, ettei hän ole tehnyt oikein mitään, ja lähteekin lusimaan maksimit. Mä olen tästä hyvä esimerkki.

Sellainen huomio mulla on maahanmuuttajaryhmistä, että he ajattelevat huumeista yleensä kielteisesti. Niiden käyttö ei ole hyväksyttävää. Syrjäytynyt härmäläinen sen sijaan huiskii turpaansa melkein mitä vain. Mutta etnisille ryhmille puolestaan väkivalta on mun havaintojen mukaan yllättävän ok. Ei tunnu tulevan himassa mitään sanomista, jos lyöt toista kaaliin lehtiroskiksella.

Mä olen 1970-luvun lapsi. Varsinainen vappupila, koska olen syntynyt vappuaattona. Ja onhan mulla tällaiset seiskytlukulaiset ajatukset päässäni. Huusimme pienenä toisiamme läskiksi ja ”vammaseksi”. Neekerille oli tietosanakirjassa selitys ’iloisesti hymyilevä

afrikkalainen'. Mun todella hyvä ystävä tuohon aikaan oli Carita. Kutsuimme häntä Neekeri-Caritaksi, koska hän oli tummaihoisen. Mua vuoden vanhempi tyttö. Ei me silloin tajuttu, että nimessä olisi ollut mitään pahaa. Ihan kuin oltaisiin juteltu säästä.

Ei me tiedetty mistään turvallisen tilan periaatteista. Mutta oli meillä täysin selkeitä koodeja silloinkin. Esimerkiksi pimujen puolta pidettiin aina. Jos meillä olisi ollut porukassa pimuja kiusaava kaveri, vaikkapa henkisesti alistava, olisi kaveri saanut avokämmenellä naamaansa. Aivan kuten somepersoonana Joni "Stagala" Takala sai multa lehdistötilaisuudessa. Mun saatesanat hänelle olivat tuossa tilanteessa: "Painu vittuun siitä, jos et osaa olla." Tuo Stagalahan on puhunut, että raiskaus on naisen syytä ja muuta paskaa.

Mä olin keväällä ennakkoon tosi innoissani Stagalan kohtaamisesta kehässä, vaikka kävi miten kävi. Se kaveri tekee julkisuuden eteen mitä vain. Jos Stagala olisi perunut tulonsa kehään, sen allekirjoittaman sopimuksen sanktio olisi astunut voimaan. Se sanktio on muuten arvoltaan saksalaisen perheauton luokkaa. Toki jos kaverilla on revarutsi valmiiksi auki, ei kai se olisi haitannut, jos ulosottorekisteriin olisi putkahtanut lisää muutama kymmenentuhatta euroa – kannustimena työelämään. Palataan tuohon otteluun myöhemmin tässä kirjassa.

Vaikken Stagalasta diggaa, niin vapaaottelusta senkin edestä. Monipuolinen laji. On niin monta keinoa, joilla voit kellistää vastustajan. Voit lyödä, potkia, kuristaa. Viedä tonttiin niin lujaa, että vastapuoli pökertyy. Itse asiassa jujutsussa taitaa olla jotain 1 500 erilaista tekniikkaa, joilla toinen kukistetaan. Mä osaan pari kolme vitun kovaa tekniikkaa, joilla pärjää tilanteessa kuin tilanteessa. Eikä maailman huiput tässä juurikaan eroa. Kun sä jaat kehän toisen kanssa, olet asian kanssa ihan alaston – olet miesten maailmassa. Toisista tulee sun sotakavereita. Esimerkiksi treenikavereista voi tulla hirveän läheisiä.

Kamppailu-urheilun ja vapaaottelun ilosanomaa haluan jakaa myös kouluissa, joissa käyn puhumassa. Ymmärrän, että nuoret miehet haluavat olla vitun kovia jätkiä – niin mäkin olen aikanani halunnut olla. Mä yritän painottaa nuorille, että jos haluaa olla kova jätkä, pitää olla oikealla tavalla kova jätkä. Oikealla tavalla arvostettava. Mennä vaikka vapaaottelun peruskurssille ja ottaa matsi. Se on jo aivan älyttömän kova juttu. Kunpa nuoret tajuaisivat, mitkä asiat ovat lampaille ja pelleille ja mitkä taas ovat aidosti arvostettavia juttuja.

Erityisesti kamppailu-urheilutaustaa vasten ajateltuna roadman-kulttuuri on ihan perseestä. Mun ikäryhmä ei arvosta sitä lainkaan. Kyllä me ennenkin tapeltiin naapurikylän kanssa. Espoolaiset saivat turpaansa,

koska me koettiin heidät hyväosaisina ja parempana väkenä. Mutta se oli urosten välistä nahistelua. Ei meillä olisi ollut ikinä mukana aseita. Jos joku meistä olisi kanniskellut asetta, me oltaisiin vedetty power-avokas naamaan. On hullua, kun räppärit aukovat nykyisin päätä toisilleen ja selvittävät hommia aseet kädessä yökerhossa. Typerää. Kyse ei ole edes rahasta.

"VAIKKA ASIAT MENISIVÄT PÄIN VITTUA,
KANNATTAA AINA KAIVAA VAIKKA VÄKISIN
JOTAIN POSITIIVISTA."

IMMU

Aiemmin moottoripyöräkerholaisena ja vapaaottelija-ammattilaisena tunnettu **Mika "Immu" Ilmén** tuomittiin vuonna 2014 vankilaan. Vapauduttuaan Immu päätti tehdä elämässään täyskäännöksen ja nykyään hänet tunnetaan paitsi suosituista kirjoistaan myös somepersoonana ja tv-kasvona.

Immun konnavuosina riitti menoa ja tiukkoja tilanteita, mutta käänteitä on ollut lainkuuliaisenkin Immun elämässä. Kirjailijan ja mediapersoonan matkalla on tullut paitsi menestystä myös kolhuja, kun Immua on haastettu niin liikeneuvotteluissa ja someareenoilla kuin Ice Cage -kehässäkin. Mutta Immu on kiioileva todiste siitä, että kaikesta voi selvitä ja vanhanakin oppii.

Janne Ahjopalon toimittama kirja kertoo Immun nousuista ja laskuista sekä siitä, onko hän niistä viisastunut. Kirja koostuu tuttuun tapaan tarinoista, jotka hän kertoo omalla immumaisella tyyllillään.

ISBN 978-952-403-797-6 | K117.3

www.bazarkustannus.fi

Kannen kuva Jetto Ståven | Kannen suunnittelu Susanna Appel

BAZAR